

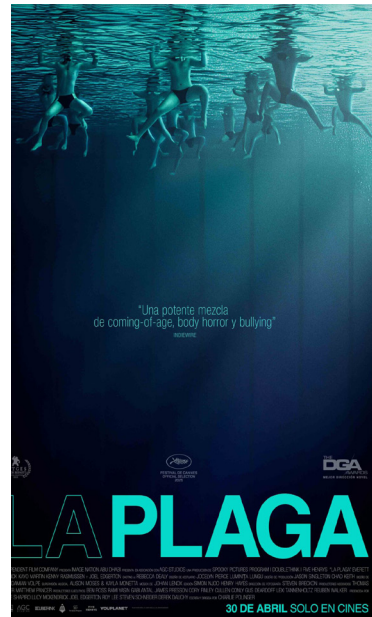
## El contagi de pertànyer

El fantàstic continua demostrant ser un dels gèneres més poderosos per explorar zones incòmodes de la condició humana i *The Plague*, de Charlie Polinger, ho confirma amb una maduresa sorprenent per a un debut. Si ja en la seva presentació als festivals de Sitges i al Certain Regard de Canes destacava com un drama amb arestes fantàstiques, revisitada avui, la pel·lícula es revela encara més precisa en el seu retrat: menys interessada en l'impacte puntual i més en el pòsit psicològic que deixa.

Polinger construeix un coming of age que situa el focus en Ben, un nen que arriba a un campament de waterpolo i es veu empès a navegar per una jerarquia ferotge de preadolescents, si és que vol pertànyer al grup. El punt de partida no és nou, però la manera com s'hi acosta sí que té una força particular: la crueltat infantil no és aquí un excés anecdòtic, sinó un sistema gairebé naturalista, observat amb una mirada que recorda tant el rigor analític de David Fincher com l'esperit quasi etnogràfic d'un documental sobre comportament animal en què només manca la narració de David Attenborough.

En aquest microcosmos, la “plaga” del títol funciona com a mecanisme de control social: una malaltia fictícia que serveix per estigmatitzar l'alteritat. És aquí on la pel·lícula connecta de manera evident amb *El senyor de les mosques*, no només en la representació d'una comunitat infantil que deriva cap a dinàmiques tribals, sinó en la manera com la por i la superstició esdevenen eines de poder. Com en la novel·la de William Golding, el veritable horror no és extern, sinó profundament humà.

A diferència d'altres relats de creixement, però, *The Plague* juga amb codis del terror —fins i tot amb insinuacions lleugeres de body horror— per amplificar aquesta angoixa. La càmera subaquàtica inicial, gairebé còsmica, ja anticipa que sota la superfície hi ha un univers d'inseguretats i violència latent. I tot i que el film flirteja amb la possibilitat que la “plaga” sigui alguna cosa més que una paranoia psicològica, el seu encert és no



## LA PLAGA

**Títol Original:**

The Plague

**País:** Austràlia, 2025

**Direcció i guió:**

Charlie Polinger

**Intèrprets:** Everett

Blunck, Joel Edgerton

**Gènere:** Drama, intriga

**Durada:** 95 min

**Idioma:** Anglès

**Subtítols:** Castellà

No recomanada per a menors de 16 anys

resoldre mai del tot aquesta ambigüitat. La por és real, encara que l'origen no ho sigui.

També guanya pes, vista amb perspectiva, la lectura sobre la construcció de la masculinitat. Sense arribar a la foscor explícita d'*Adolescencia*, la pel·lícula comparteix amb aquesta sèrie la inquietud per uns codis masculins arbitraris, imposats i sovint cruels. L'acceptació dins del grup implica la renúncia progressiva a qualsevol brúixola moral pròpia, i el conflicte intern de Ben esdevé el veritable motor dramàtic del film.

Formalment, Polinger desplega una posada en escena magnètica, a partir d'una paleta freda i un disseny sonor que accentua la tensió constant. Les interpretacions dels joves actors aporten una cruesa gairebé incòmoda, especialment en la relació entre el líder carismàtic i amenaçador i el protagonista, desesperat per encaixar.

Pel que fa al tram final, més d'un espectador pot sortir-ne decebut en trobar-hi a faltar la cirereta a l'estil de *Carrie* —referent inevitable en abordar el bullying—, però Polinger opta deliberadament per esquivar la catarsi i decantar-se per la contenció, privilegiant un malestar persistent per damunt d'un clímax alliberador.

**Jordi Camps**

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona